25/01/2020

Γιατί Θεολογία και όχι κάποια άλλη επιστήμη (Μια ταπεινή ομολογία)

/ Νέοι και Εκκλησία

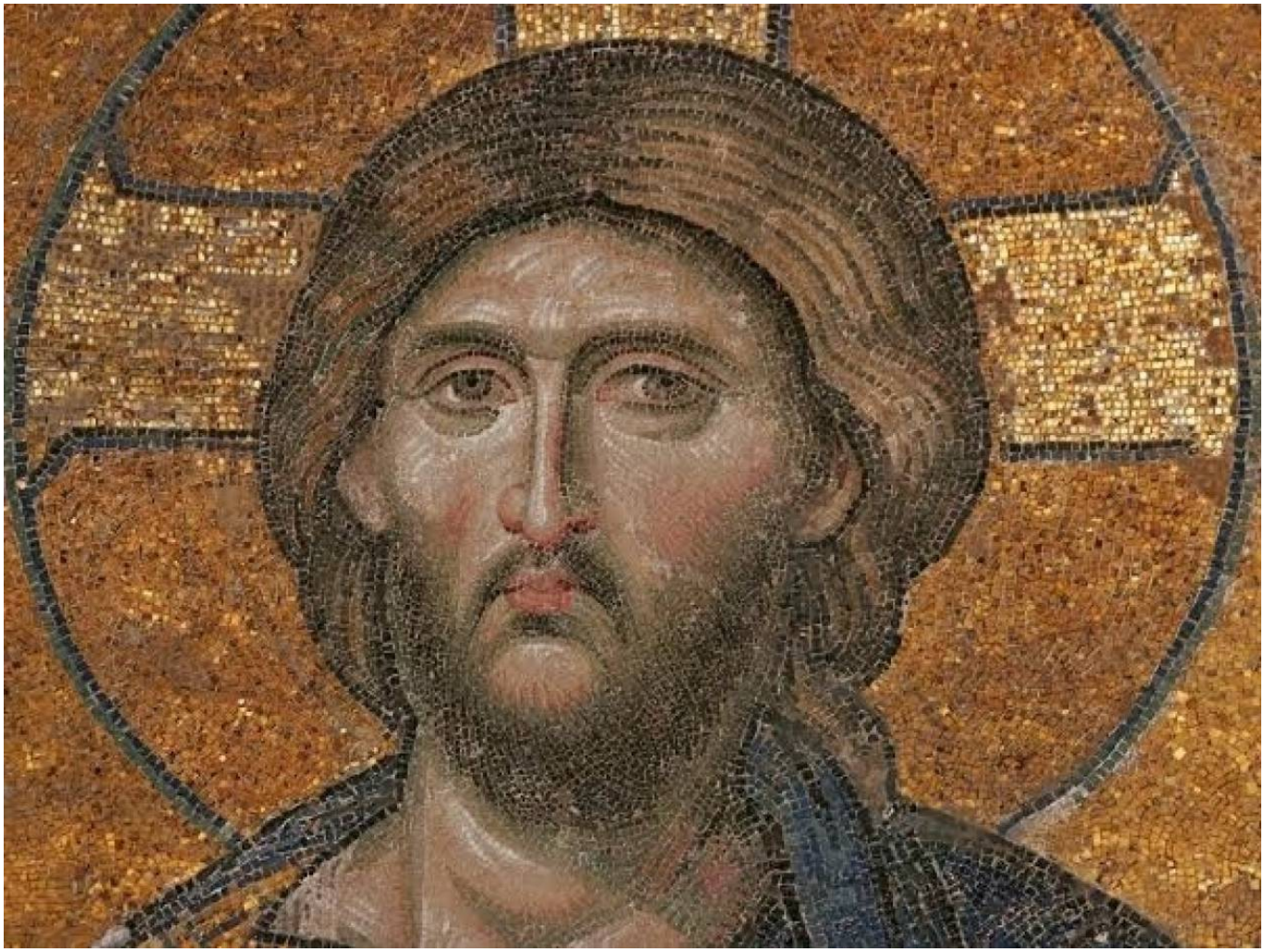

Είναι δύσκολο να κηρύττεις την αλήθεια και να πράττεις το αγαθό.

Πόσοι από εμάς το αντιλαμβανόμαστε;

Πώς μπορούμε να αντιληφθούμε την αλήθεια, όταν γύρω μας υπάρχουν τόσες Σειρήνες που θέλουν να υποκύψουμε στο τραγούδι τους;

Δύσκολο είναι επίσης να λες ότι είσαι στο χώρο της Θεολογίας στις μέρες μας, ειδικά στους νέους. Δεν μπορούν να το κατανοήσουν όλοι. Όταν εισέρχεσαι στον ταπεινό αυτό κλάδο, είσαι λίγο διστακτικός στην αρχή. Σκέπτεσαι, μήπως δεν μπορέσω να αξιοποιήσω αυτές τις γνώσεις κάπου συγκεκριμένα; Πολλές οι σκέψεις... Ωστόσο, το σχέδιο του Θεού είναι σωτηριώδες για όλους μας, οπότε

καλό θα ήταν να μην αγχωνόμαστε.

Ας τα αφήσουμε όλα αυτά κι ας επικεντρωθούμε στην ουσία, η οποία ποια είναι;

Ο Χριστός μας, η Παναγία κι όλοι οι Άγιοί μας. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι οι τελευταίοι υπήρξαν άνθρωποι όπως εμείς, με πάθη και αδυναμίες. Πέρα από αυτό, ο ίδιος ο Υιός του Θεού ο Άσαρκος Λόγος, εισήλθε στην ιστορία και σήκωσε τον σταυρό Του. Έφερε σε αυτόν όλα τα αμαρτήματα του καθενός από εμάς. Πώς είναι δυνατόν να το συνειδητοποιήσουμε αυτό, τη στιγμή που κάποιοι άνθρωποι δεν έχουν ακούσει για Θεό, για Εκκλησία; Για αυτούς πρέπει να ενδιαφερόμαστε όπως ακριβώς δίδαξε κι ο ίδιος ο Χριστός στην παραβολή του χαμένου προβάτου. Το μόνο που χρειάζεται είναι να υπάρχει θέληση. Έστω σε ένα μικρό, ελάχιστο βαθμό. Τότε ο Ιησούς Χριστός θα δει την προσπάθεια αυτή και θα μας συγχωρέσει. Εμείς άραγε συγχωρούμε στις μέρες μας;

Πλέον πολλοί ψυχολόγοι έχουν αναφέρει ότι οι άνθρωποι δεν συγχωρούν εύκολα. Η συγχώρεση είναι το παν, το κλειδί για όλα. Αφού το επιλέγει ο Χριστός, τότε καλό θα ήταν να το πράξουμε κι εμείς ξεκινώντας από τα μικρά θέματα. Με την βοήθεια του Θεού, ο άνθρωπος παίρνει θάρρος να αντιμετωπίσει τα διάφορα ζητήματα που του προκαλούν άγχος. Ας μη λησμονούμε ότι η θρησκεία, η Εκκλησία ειδικότερα, έχει επιφορτιστεί, μεταξύ άλλων, με το να προσφέρει παρηγοριά σε ανθρώπους οι οποίοι σε διάφορες στιγμές της ζωής τους νιώθουν φοβισμένοι ή ανασφαλείς.

Πώς μπορούμε να κατανοήσουμε τον υπερβατικό Θεό, όταν δεν μπορούμε να αντιληφθούμε τη δύναμη του εγκεφάλου μας; Εύλογη η απορία και μας έχει απασχολήσει όλους μας, πιστεύω. Πράγματι, ο άνθρωπος διαθέτει ένα όργανο του οποίου η δύναμη δεν μπορεί να υπολογιστεί. Ο εγκέφαλος, πρόκειται για ένα μυστηριώδες όργανο που χαρακτηρίστηκε ως το τελειότερο όργανο στο ηλιακό μας σύστημα, ένα ολόκληρο σύμπαν μέσα σε ένα κρανίο. Επίσης, γνωρίζουμε ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος αποτελείται από 100.000.000.000 κύτταρα – νευρώνες, τόσους δηλαδή, όσο υπολογίζεται ότι είναι τα άστρα του γαλαξία μας! Αλλά ο εγκέφαλός μας αποτελεί μόνο το 2% του βάρους του ανθρώπινου σώματος μας.

Παράλληλα, τρεις εβδομάδες μετά την σύλληψη του εμβρύου, αρχίζουν και σχηματίζονται τα κύτταρα του εγκεφάλου, ενώ η αύξησή τους γίνεται κατά εκρήξεις, μερικές φορές μέχρι 250.000 κύτταρα το λεπτό. Ο εγκέφαλος του ανθρώπου, τριπλασιάζεται σε μέγεθος στη διάρκεια του πρώτου έτους. Έτσι λοιπόν από τα στοιχεία που παραθέσαμε αντιλαμβανόμαστε ότι ένα τέτοιο όργανο, ο εγκέφαλος του ανθρώπου, δεν μπορεί παρά να δημιουργήθηκε (όπως ακριβώς δημιουργήθηκε και όλη η κτίση), από μια ανώτερη δύναμη, τον Θεό.

Ολοκληρώνοντας, ας δούμε και την άποψη ενός νευροχειρούργου του Dr. Robert J. White ο οποίος αναφέρει: «Δεν έχω άλλη εκλογή παρά να αναγνωρίσω την ύπαρξη μιας Ανώτερης
Διάνοιας, πρωτουργού για το σχέδιο και την ανάπτυξη της απίστευτης σχέσης εγκεφάλου – διάνοιας, κάτι που απέχει πολύ από την ικανότητα να καταλάβουμε. Πρέπει να πιστέψω ότι όλο αυτό έχει μια νοήμονα αρχή, ότι κάποιος το έκανε να γίνει» (Reader's Digest, September 1978, σελ. 99, 100).

Στο σημείο αυτό επιθυμώ να ευχαριστήσω από τα βάθη της καρδιάς μου τους εκλεκτούς καθηγητές στην Πατριαρχική Ανωτάτη Εκκλησιαστική Ακαδημία Κρήτης (Π.Α.Ε.Α.Κ.), όπου είχα την τιμή να μαθητεύσω "παρά τους πόδας τους". Ειδικότερα μνημονεύω τον κ. Εμμανουήλ Δουνδουλάκη, καθώς επίσης τον Σεβασμιότατο Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας κ.κ. Μακάριο Γρινιεζάκη, από τον οποίο ζητώ να προσεύχεται για όλους εμάς.

Καταλήγοντας, θα ήθελα να κλείσω με ένα απόσπασμα ενός άλλου εκλεκτού ανθρώπου και καθηγητού, που είχα επίσης την τιμή να γνωρίσω στο πλαίσιο του Προγράμματος Μεταπτυχιακών Σπουδών μου στη Θεολογία, στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, του κ. Βασίλειου Γαϊτάνη, από το τελευταίο του βιβλίο.

«Ο Υιός και Λόγος του Θεού έχει από μόνος Του το μέγα έλεος· είναι ο Ίδιος το Έλεος. Αλλά το έλεος που κάνει η Πανάχραντη Μητέρα Του προς εμάς, είναι η μόνη ελπίδα μας να αποφασίσει Αυτός το ίδιο το έλεος. Ουσιαστικά, επομένως, σωζόμαστε από το έλεος του ελέους». (Δρ. Δρ. Βασίλειος Γαϊτάνης, Θλιμμένες φιλοσοφικές σκέψεις, τετράδιο τρίτο, σ. 254, εκδ. Γρηγόρη, Αθήνα 2019).

Ιωάννης Π. Κρεζίας
Μεταπτυχιακός φοιτητής του Π.Μ.Σ.
Κοινωνικής Θεολογίας και Επιστήμες του Ανθρώπου, του Ε.Κ.Π.Α.
Πτυχιούχος της Π.Α.Ε.Α.Κ.
Συγγραφέας